

Sygn. akt III AUa 583/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Barbara Hejwowska
Sędziowie:	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska SO del. Danuta Dadej-Więsyk (spr.)
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2015 r. w Lublinie

sprawy M. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 30 kwietnia 2015 r. sygn. akt IV U 966/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. na rzecz M. S. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska Barbara Hejwowska Danuta Dadej-Więsyk

Sygn. akt III AUa 583/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach na skutek odwołania M. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. z dnia 1 lipca 2014 r., zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił M. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 czerwca 2014 r. do 31 stycznia 2016 r.

Rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych:

Wnioskodawczyni M. S. w dniu 1 kwietnia 2014 r. wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek k. 414 akt organu rentowego). W chwili składania powyższego wniosku, M. S. była w trakcie pobierania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, która miała przyznaną do dnia 30 czerwca 2014 r. (decyzja k. 397 akt rentowych). Decyzja z dnia 20 maja 2014 r. wstrzymała wypłatę renty z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na to, że lekarz Orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 30 kwietnia 2014 r. nie stwierdził niezdolności do pracy (decyzja z dn. 20.05.2014 r. – k, 421 akt rentowych).

Rozpoznając wniosek ubezpieczonej z dnia 1 kwietnia 2014 r., organ rentowy skierował ją na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 30 kwietnia 2014 r. ustalił, że M. S. nie jest niezdolna do pracy (wypis z orzeczenia Lekarza Orzecznika z 30 kwietnia 2014 r. k. 417 akt organu rentowego).

Na skutek zgłoszenia przez ubezpieczoną sprzeciwu od powyższego orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS, M. S. została skierowana na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 27 czerwca 2014 r. ustaliła, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy (wypis z orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z 27 czerwca 2014 r. k. 425 akt organu rentowego).

Na podstawie wskazanego orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS, zaskarżoną decyzją z 1 lipca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił M. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 01 czerwca 2014 r. (decyzja z 1 lipca 2014 r. k. 427 akt organu rentowego).

W celu rozstrzygnięcia okoliczności, czy wnioskodawczyni jest niezdolna do pracy, Sąd Okręgowy postanowił dopuścić dowód z opinii biegłych lekarzy.

Biegli lekarze ortopeda oraz neurolog w opinii sporządzonej na zlecenie sądu stwierdzili, że u M. S. występuje przewlekły zespół bólowy kręgosłupa L-S z torem korzeniowym prawostronnym w przebiegu dyskopatii L3-L4, L4-L5, L5-S1 obecnie bez ograniczenia funkcji ruchowej, stan po operacji dyskopatii L4-L5 w 2008r. oraz padaczka w wywiadzie. Biegli uznali, że ubezpieczona jest zdolna do pracy (opinia k. 16-18).

Z kolei biegli lekarze dermatolog i reumatolog rozpoznali u M. S. łuszczycę plackowatą, łuszczycowe zapalenie stawów, znaczne ograniczenie ruchomości prawego stawu barkowego - kwalifikującą się do operacji, zespół krętarzowy prawostronny, konflikt obustronny V-go wyrostka poprzecznego z talerzem kości biodrowej oraz niewydolność bólową biodra prawego. Na podstawie powyższego rozpoznania, biegli lekarze dermatolog i reumatolog stwierdzili, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy od 2008 r. do 31 stycznia 2016 r. Biegli wskazali, że u ubezpieczonej nie nastąpiła żadna poprawa stanu zdrowia od 2008 r., a łuszczycowe zapalenie stawów powoduje bardzo dużego stopnia ograniczenie ruchomości prawego stawu barkowego oraz liczne zespoły bólowe okolicy prawego krętarza większego - zespół krętarzowy i okolicy kręgosłupa lędźwiowego - konflikt V wyrostka poprzecznego z talerzem kości biodrowych obustronnie nie reagujące na podawanie domiejskowe kortykosteroidów, co w konsekwencji powoduje niewydolność bólowa biodra prawego i utrudnienie w swobodnym poruszaniu się ubezpieczonej (opinia k. 25-29).

Ubezpieczona M. S. ur. (...) z zawodu jest technikiem-ekonomistą, pracowała w charakterze pomocy introligatorskiej, jako referent oraz jako księgowa. Obecnie, z uwagi na nieprzysługiwanie jej prawa do renty, ubezpieczona pracuje dorywczo, jako księgowa na umowę zlecenie. M. S. pracuje wtedy, gdy stan zdrowia jej na to pozwala (świadectwo pracy k. 9, k. 11, k. 13 akt organu rentowego, k. 11, k.15, k.19, k. 21, k. 23, k. 25 tom II akt organu rentowego, okoliczności niesporne).

Sąd Okręgowy uznał w świetle ustalonych okoliczności, iż odwołanie M. S. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki i jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później

niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Stosownie do treści art. 12 ust. 1, 2 i 3 przytoczonej ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Artykuł 107 powoływanej wyżej ustawy, będący podstawą prawną zaskarżonej decyzji stanowi, iż prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Sąd Okręgowy wskazał, że sporną w niniejszej sprawie była okoliczność, czy M. S. jest nadal, częściowo niezdolna do pracy.

Aby rozstrzygnąć powyższe, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy ortopedy, neurologa, dermatologa i reumatologa.

Biegli lekarze ortopeda oraz neurolog stwierdzili, że ubezpieczona jest zdolna do pracy.

Biegli lekarze dermatolog i reumatolog uznali M. S. za nadal częściowo niezdolną do pracy w okresie do 31 stycznia 2016 r. z uwagi na występującą u niej łuszczycę skóry i łuszczycowe zapalenie stawów.

W ocenie Sądu Okręgowego, opinie biegłych stanowią wiarygodne dowody w sprawie, ponieważ zostały wydane przez osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje zawodowe oraz wiedzę specjalistyczną z zakresu medycyny. Opinie zostały sporządzone na podstawie przeprowadzonych badań ubezpieczonej oraz po uprzednim zapoznaniu się przez biegłych z dokumentacją medyczną zgromadzoną w sprawie. Sąd przychylił się do opinii biegłych z zakresu dermatologii i reumatologii, którzy uznali, iż M. S. jest częściowo niezdolna do pracy w okresie od 01 czerwca 2014 r. do 31 stycznia 2016 r. Opinie nie wykluczają się wzajemnie, ponieważ zostały sporządzone przez specjalistów z różnych dziedzin.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy oddalił wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych z zakresu dermatologii i reumatologii ze względu na jego niezasadność. Podniósł, iż sporne okoliczności występujące w niniejszej sprawie zostały już bowiem dostatecznie wyjaśnione.

Mając na uwadze kwalifikacje zawodowe ubezpieczonej (księgowa) oraz dowód z opinii biegłych: dermatologa i reumatologa Sąd Okręgowy uznał ubezpieczoną za częściowo niezdolną do pracy obdarzając wiarygodnością wnioski postawione przez biegłych lekarzy reumatologa i dermatologa.

Należy dodać, iż ubezpieczona spełnia również pozostałe przesłanki do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy. Powyższa okoliczność nie była kwestionowana przez organ rentowy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 47714 § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że M. S. przysługuje prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 1 czerwca 2014 r. do 31 stycznia 2016 r.

Apelację od wyroku złożył organ rentowy zaskarżając go w całości.

Apelujący zarzucił naruszenie prawa materialnego poprzez błędną jego interpretację i niewłaściwe zastosowanie a w szczególności przepisu art. 12 ust. 1 i 3, art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2013.1440) oraz przepisów postępowania - art. 227 i art. 233 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego, przez :

- zbyt swobodną ocenę zebranego materiału dowodowego, który miał istotny wpływ na wynik sprawy, co doprowadziło do przyznania ubezpieczonej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 czerwca 2014 r. do dnia 31 stycznia 2016 r.

Wskazując na powyższe przesłanki apelacji, organ rentowy wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o jego uchylenie skierowanie sprawy do sądu pierwszej instancji celem ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji Zakład Ubezpieczeń Społecznych podniósł, iż biegli reumatolog H. P. oraz dermatolog I. J. w swojej opinii z dnia 8 grudnia 2014 r. zgodnie uznali, że ubezpieczona z powodu łuszczycy skóry i łuszczycowego zapalenia stawów, jest nadal częściowo niezdolna do pracy w swoim zawodzie, do dnia 31 stycznia 2016 r.

W toku postępowania, organ rentowy składał zastrzeżenia do opinii biegłego reumatologa oraz dermatologa, co do orzeczonej częściowej niezdolności do pracy, wnosząc o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych tej samej specjalności.

W ocenie organu rentowego biegli w swojej opinii nie wykazali znacznego naruszenia sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym orzeczenie o częściowej niezdolności do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Opinia ta pozostaje w sprzeczności z opinią wydana przez biegłego ortopedę i neurologa, którzy w swoim badaniu stwierdzili jedynie niewielkie ograniczenie ruchomości czynnej z prawidłową ruchomością bierną prawego stawu barkowego, pełny zakres ruchomości w pozostałych stawach, uznając ubezpieczona za zdolną do pracy.

Sąd pierwszej instancji oddalił wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych z zakresu dermatologii i reumatologii uznając go za niezasadny, gdyż w jego ocenie wszystkie sporne okoliczności zostały wyjaśnione.

Organ rentowy nie zgodził się ze stanowiskiem sądu pierwszej instancji, wyrażonym w sentencji zaskarżonego wyroku, uzasadniającego orzeczenie o częściowej niezdolności do pracy, bowiem nie znajduje to podstaw w zebranych materiale dowodowym.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne i aprobuje argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego orzeczenia.

Przepis art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 2008 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2004 r. Nr 39, póź. 353 ze zm.) definiuje pojęcie niezdolności do pracy. Ustalenia o braku niezdolności do pracy Sąd Okręgowy dokonał zgodnie z wymogami określonymi w art. 13 ust. 1 tej ustawy, nakazującym uwzględnienie przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy: 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Z treści opinii biegłych podzielonych przez Sąd wynika, że wskazane cyt. przepisami kryteria zostały uwzględnione.

Odnosząc się do zarzutu kwestionującego poprawność sądowej oceny dowodów z opinii biegłych lekarzy sądowych podnieść należy, że w sprawie, której przedmiotem jest prawo do renty z ubezpieczenia społecznego, warunkująca powstanie tego prawa ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń ubezpieczonego. W rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy w celu ustalenia, czy występujące u wnioskodawczynie schorzenia czynią ją niezdolną do pracy, przeprowadził dowód z opinii dwóch zespołów biegłych lekarzy sądowych o specjalnościach adekwatnych do chorób wnioskodawczynie.

Z treści powołanych przepisów wynika, że przy ocenie niezdolności do pracy należy brać zarówno kryterium biologiczne jak i ekonomiczne. Dla dokonania ustaleń w przedmiocie tego pierwszego niezbędne są wiadomości specjalne (art. 278 § 1 kpc) zaś ocena w aspekcie tego drugiego należy do Sądu. W sprawie Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych specjalistów: ortopedy, reumatologa, neurologa i dermatologa.

Ubezpieczona z zawodu technik-ekonomista, pracowała jako pomoc introligatora, referent, księgowa i z opinii biegłych reumatologa oraz dermatologa, którą Sąd Okręgowy przyjął za podstawę rozstrzygnięcia, wynika, iż nadal jest niezdolna do pracy.

Wbrew zarzutom organu rentowego ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy nie jest swobodna, lecz poprzedzona analizą zgromadzonych dowodów, ich logiczną oceną. Uzasadnienie Sądu zawiera przekonywujące rozumowanie i argumenty przemawiające za przyjęciem, jako podstawę rozstrzygnięcia, opinii reumatologa i dermatologa.

Sąd Apelacyjny podziela wyrażone przez Sąd pierwszej instancji stanowisko, iż wywołane w sprawie opinie chociaż zawierające odmienne wnioski nie wykluczają się wzajemnie. Zostały one sporządzone przez specjalistów z różnych dziedzin. Należy podkreślić, iż biegli ortopeda i neurolog opiniowali mając na uwadze schorzenia ubezpieczonej dotyczące kręgosłupa oraz padaczki. W treści opinii znajduje się wprawdzie stwierdzenie, iż schorzenie układu ruchu i stan neurologiczny nie naruszają sprawności organizmu, lecz z treści opinii wynika, iż analiza stanu zdrowia skarżącej sprowadza się przede wszystkim do schorzeń kręgosłupa oraz ruchomości stawów.

Należy podkreślić, iż ostatecznie biegli ortopeda i neurolog stwierdzają, iż od czasu badania lekarskiego orzecznik ZUS z dnia 14.06.2012 r. nastąpiła poprawa stanu zdrowia ubezpieczonej w zakresie funkcjonalnej ruchomości kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego i obecnie nie stwierdzają objawów drażnienia i uszkodzenia korzeni nerwowych. Biegli jednocześnie wnioskują o powołanie biegłego reumatologa, z uwagi na leczenie skarżącej z powodu łuszczycowego zapalenia stawów, zostawiając ocenę i decyzję odnośnie niezdolności w zakresie powyższego schorzenia innemu specjalście.

Tym samym wniosek Sądu Okręgowego o braku wzajemnego wykluczania się wywołanych opinii wydaje się rzeczowy i prawidłowy.

Zarówno opinie biegłego ortopedy i neurologa jak również reumatologa i dermatologa spełniają wymogi wynikające z treści art., 285 kpc.

Rozpoznania zawarte w opinii z dnia 15.10.2014 r. jak i z 8.12.2014 r. wynikają zarówno z przedłożonej dokumentacji jak i przeprowadzonego badania.

Należy jeszcze raz podkreślić, iż wnioski opinii chociaż odmienne, wbrew zarzutom apelującego nie pozostają ze sobą w sprzeczności.

Niezdolność do pracy wnioskodawczynie wynika ze schorzeń reumatoidalnych i dermatologicznych: łuszczyca plackowata, łuszczycowe zapalenie stawów, znaczne ograniczenie ruchomości prawego stawu barkowego – do operacji, zespół krętarzowy prawostronny, konflikt V-go wyrostka poprzecznego z talerzem kości biodrowej obustronny, niewydolność bólowa biodra prawego. Przyczyną niezdolności do pracy są choroby samoistne.

Po zbadaniu odwołującej się i zapoznaniu się z dokumentacją lekarską biegli z zakresu dermatologii i reumatologii zgodnie stwierdzili, że badana jest nadal częściowo niezdolna do pracy w swoim zawodzie z powodu łuszczycy skóry i łuszczycowego zapalenia stawów. W stanie zdrowia badanej nie nastąpiła żadna poprawa, a łuszczycowe zapalenie stawów powoduje bardzo dużego stopnia ograniczenie ruchomości prawego stawu barkowego (staw do operacji) oraz liczne zespoły bólowe okolicy prawego krętarza większego – zespół krętarzowy i okolicy kręgosłupa lędźwiowego – konflikt V-go wyrostka poprzecznego z talerzem kości biodrowych obustronnie nie reagujące na podawanie domiejskowe kortykosteroidów, co w konsekwencji powoduje niewydolność bólową biodra prawego i utrudnienie swobodne poruszanie się badanej.

Biegli nie podzielili opinii lekarzy orzeczników ZUS, którzy nie wykazali poprawy stanu zdrowia badanej w stosunku do wcześniejszych orzeczeń od 2008 r.

Należy podkreślić, iż trudności z poruszaniem się wnioskodawczynie stwierdzili wszyscy opiniujący biegli. Zarówno biegli jak i członkowie Komisji Lekarskiej odnotowali poruszanie się skarżącej za pomocą kuli łokciowej. W wynikach badania przedmiotowego biegły dermatolog, poza chodem z pomocą kuli, zaznaczył również, iż badana ma trudności z siedzeniem na krześle, w czasie badania musiała wstać. Biegła dermatolog wskazała, iż stan skóry, dolegliwości związane z łuszczycą dają podstawę do orzeczenia niezdolności do pracy, a stan zdrowia badanej nie poprawił się od wcześniejszych orzeczeń, o niezdolności do pracy. Również specj. dermatolog w związku z dolegliwościami do pracy ubezpieczonej pozostawiła ocenę niezdolności do pracy ubezpieczonej przez reumatologa.

Tym samym Sąd Apelacyjny podziela ocenę Sądu Okręgowego, iż sporne okoliczności sprawy zostały wyjaśnione w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy. Odnośnie zarzutu apelacji dotyczącego oddalenia wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych z zakresu dermatologii i reumatologii należy wskazać, iż w myśl przepisu art. 162 kpc uchybienia procesowe, na które nie zwrócono uwagi przed sądem pierwszej instancji uchylają się spod kontroli instancyjnej (uchwała Sądu Najwyższego z 27.10.2005 r. III CZP 55/05, OSNC 2006 nr 9 poz. 144).

Wbrew temu co twierdzi w apelacji organ rentowy, że aktualnie występujące objawy istniejących schorzeń nie powodują u wnioskodawczynie znacznego ograniczenia sprawności, to biegli reumatolog i dermatolog ocenili rozpoznane schorzenia odmiennie niż organ rentowy. W konkluzji opinii biegli wykazali, że stan zdrowia wnioskodawczynie powoduje u niej częściową niezdolność do pracy. Wnioskodawczynie była badana przez biegłych, był też przeprowadzany z nią szczegółowy wywiad na temat kwalifikacji zawodowych i stanu jej zdrowia. Nie można zatem przyjąć, że biegli pobieżnie albo błędnie ocenili stan zdrowia wnioskodawczynie lub też, że nie wzięli pod uwagę dokumentacji medycznej, skoro opisali ją szczegółowo w wywiadzie przeprowadzonym z wnioskodawczynią. Należy podnieść, że opinia w/w biegłych jest przekonująca, prawidłowo uzasadniona i wbrew stanowisku apelującego nie ma podstaw do uznania, że opinia nie spełnia warunków do przyjęcia jej za podstawę rozstrzygnięcia.

Biegli sądowi lekarze przy ustalaniu czy wnioskodawczynie jest niezdolna do pracy brali pod uwagę jej kwalifikacje. Ponadto biegli wzięli też pod uwagę wpływ schorzeń na zdolność do pracy, ocenili zdolność do pracy pod kątem medycznym. Wszystkie te okoliczności, a w szczególności, stan zdrowia wnioskodawczynie, wiek, stopień naruszenia sprawności organizmu, brak poprawy w stanie zdrowia, dały podstawę biegłym reumatologowi i dermatologowi do uznania, że wnioskodawczynie jest nadal częściowo niezdolna do pracy.

Jakkolwiek ocena częściowej niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy wymaga z reguły wiadomości specjalnych, to jednak ostateczna ocena, czy ubezpieczona jest niezdolna do pracy, musi uwzględniać także inne elementy i ma charakter prawny, stanowiąc subsumcję stanu faktycznego do norm prawnych, wobec czego może jej dokonać wyłącznie Sąd, a nie biegły (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2011 roku, I UK 407/10, LEX1084701). Trafnie ustalił zatem Sąd I instancji poziom kwalifikacji wnioskodawczynie. Biegli natomiast wykazali w opinii, że charakter zaburzeń występujących u wnioskodawczynie powoduje u niej częściową niezdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Zarzuty apelacyjne kierowane pod adresem biegłych, że biegli błędnie ocenili stan zdrowia

wnioskodawczyni, nie są uzasadnione. Orzeczenie komisji lekarskiej zostało skontrolowane przez biegłych sądowych, i to biegli stwierdzili, że stan zdrowia wnioskodawczyni kwalifikuje ją do uznania za osobę częściowo niezdolną do pracy.

Okoliczności zawartych i opisanych w opinii apelant nie podważył w apelacji skutecznie, a twierdzenie, o tym że wnioskodawczyni nie jest częściowo niezdolna do pracy zostało oparte jedynie na odmiennej ocenie stanu zdrowia wnioskodawczyni, a nie na rzeczywistych dowodach w sprawie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, prawidłowo Sąd Okręgowy uznał, opinię biegłych sądowych lekarzy reumatologa i dermatologa za miarodajny dowód w sprawie. Biegli wydając opinie o stanie zdrowia wnioskodawczyni, opierali się na wynikach badania przedmiotowego, a także ocenili dołączoną do akt dokumentację medyczną. Ta dokumentacja medyczna oraz wyniki badania przedmiotowego stanowiły podstawę do określenia stanu zdrowia wnioskodawczyni, i ustalenia, że jest osobą niezdolną do pracy. Wnioskodawczynię przebadali biegli dobrani odpowiednimi specjalnościami do jej schorzeń. Twierdzenie apelanta, iż jest ona zdolna do pracy nie jest trafne, stanowi polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu opartymi na opinii biegłych. Sąd Apelacyjny, wbrew zarzutom apelacji, uznał, że Sąd I instancji, z zebranego materiału dowodowego wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem zawodowym.

Sąd Okręgowy, wbrew zarzutom apelanta, nie naruszył przepisu art. 12 ust 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku, wyżej cytowanej. Z przepisu art. 12 ust 1 i 3 wynika, że za osobę niezdolną do pracy, w rozumieniu ustawy, uważa się osobę, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy zarobkowej przy czym, za osobę częściowo niezdolną do pracy uważa się osobę, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Biegli wydali opinię o stanie zdrowia wnioskodawczyni po zapoznaniu się z całością akt sprawy, po ustaleniu wykształcenia wnioskodawczyni, jej kwalifikacji zawodowych. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie jest także uzasadniony zarzut apelacji naruszenia art. 233 §1 kpc. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymogami prawa procesowego, doświadczenia zawodowego oraz regułami logicznego myślenia, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 roku, II UKN 685/98, OSNAPIUS 2000/17/655).

Sąd Okręgowy prawidłowo przeanalizował zebrany w sprawie materiał dowodowy i w oparciu o niego dokonał właściwych ustaleń faktycznych, które następnie legły u podstaw rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy ocenił opinię biegłych nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów. Należy podnieść, że Sąd dokonał weryfikacji stanowiska organu rentowego w przedmiocie rozpoznanego stanu zdrowia wnioskodawczyni przez Komisję Lekarską ZUS w ten sposób, że dopuścił dowód z opinii biegłych, którzy mieli ustalić stan zdrowia wnioskodawczyni i ocenić jej zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych przez nią kwalifikacji. Sąd opierając swoje ustalenia na opinii biegłych reumatologa i dermatologa dał wyraz temu, że to opinia biegłych stanowi miarodajny dowód w sprawie będący podstawą rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy przyjął za podstawę rozstrzygnięcia zebrany materiał dowodowy.

Zarzuty apelującego, że Sąd Okręgowy oparł swoje ustalenia na błędnej ocenie zebranego materiału dowodowego, albo na błędnie ustalonym stanie faktycznym są w tej sytuacji chybione.

Wyrok Sądu Okręgowego jest zgodny zobowiązującymi przepisami prawa

a zarzuty apelacyjne jako bezzasadne podlegają oddaleniu.

Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 kpc.